

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 130/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. J. S., bytom B., RNDr. K. V., bytom B., Ing. A. P., bytom B., a A. H., bytom Holandsko, zastúpených advokátkou JUDr. M. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 12 NcE 2/2003, v súčasnosti pod sp. zn. 10 E 286/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. J. S., RNDr. K. V., Ing. A. P. a A. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 25. januára 2006 doručená sťažnosť RNDr. J. S., bytom B., RNDr. K. V., bytom B., Ing. A. P., bytom B., a A. H., bytom Holandsko (ďalej aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. M. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Čadci (ďalej len „okresný súd“) v konaní oprávneného v 1. rade RNDr. K. V., v 2. rade RNDr. J. S., v 3. rade L. V., v 4. rade A. H. a v 5. rade Ing. A. P. proti povinnému P., š. p. v likvidácii, o súdny výkon rozhodnutia o vymoženie 59 167 Sk s prísl. vedenom pôvodne pod sp. zn. 12 NcE 2/2003, v súčasnosti pod sp. zn. 10 E 286/2004.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 359/95 z 21. októbra 1998, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. novembra 1999, bol odporca P., š. p. v likvidácii, Č., povinný zaplatiť sťažovateľovi v 1. rade sumu 59 167 Sk a určil, že suma 118 333 Sk ako bezdôvodné obohatenie za roky 1992-1995 patrí do dedičstva po neb. B. S. Návrhom na vydanie platobného rozkazu z 2. júna 2000 sťažovatelia žiadali, aby okresný súd vydal platobný rozkaz na základe vyššie uvedeného rozsudku, ale úmyslom bol návrh na súdny výkon rozhodnutia. Listom z 12. septembra 2000 okresný súd vyzval na odstránenie nedostatkov návrhu. Dňa 18. októbra 2000 podali sťažovatelia upravený návrh na súdny výkon rozhodnutia. Uznesením sp. zn. Nc 1256/00 z 24. júna 2002 bolo konanie zastavené. Proti tomuto uzneseniu sťažovatelia podali odvolanie 10. augusta 2002. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 Co 2137/02 z 29. novembra 2002 odvolanie sťažovateľov zamietol.

Dňa 16. februára 2003 sťažovatelia znova podali návrh na súdny výkon rozhodnutia na základe právoplatného rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 359/95. Listom z 25. októbra 2003 sťažovatelia požiadali okresný súd, aby vo veci konal. Zároveň sťažovatelia namietali zaujatosť sudcov. Listom z 19. novembra 2003 boli sťažovatelia vyzvaní na opravu nedostatkov návrhu na výkon rozhodnutia. Dňa 18. decembra 2003 podali sťažovatelia

upravený návrh na súdny výkon rozhodnutia. Listom z 11. marca 2004 boli sťažovatelia vyzvaní, aby uviedli, či navrhujú, aby bola daná vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie inému súdu. Listom z 14. septembra 2005 okresný súd oznámil sťažovateľom, aby si v lehote 6 mesiacov od účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) podali návrh na výkon exekúcie. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd tým, že nekonal vo veci, zmaril vymožiteľnosť pohľadávky sťažovateľov. Predmetné konanie trvá už 3 roky. Vec nebola dosiaľ právoplatne skončená. Podľa sťažovateľov doba od podania návrhu na súdny výkon rozhodnutia je neprimerane dlhá.

Porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidia sťažovatelia v tom, že od podania návrhu na výkon rozhodnutia dňa 20. februára 2003 nebolo doteraz konanie o výkon rozhodnutia právoplatne skončené.

Sťažovatelia si uplatňujú priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 200 000 Sk RNDr. J. S. a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 400 000 Sk, ktoré má okresný súd poukázať do dedičstva po nebohej B. S. Svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia zdôvodnili sťažovatelia tým, že od podania návrhu na výkon rozhodnutia nie je doteraz vo veci právoplatne rozhodnuté, čo u nich vyvoláva stav právnej neistoty.

Na základe podanej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo RNDr. J. S., bytom B., 2. RNDr. K. V., bytom B., 3. A. H., bytom Holandsko, a 4. Ing. A. P., bytom B., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie a prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcE 2/2003 porušené bolo.

2. RNDr. J. S. priznáva finančné zadostučinenie v sume 200.000,- Sk (slovom: dvestotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3 Priznáva finančné zadostučinenie v sume 400.000,- Sk (slovom: štyristotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný poukázať do dedičstva po nebohej B. S. ...

4. Okresný súd v Čadci je povinný uhradiť RNDr. J. S., RNDr. K. V., A. H. a Ing. A. P. trovy právneho zastúpenia vo výške 18.784,- Sk na účet advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. “

Zároveň sťažovatelia požiadali, aby ich mená a priezviská neboli publikované na webovej stránke ústavného súdu a v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aby boli nahradené iniciálami.

K sťažnosti sa vyjadrila predsedníčka okresného súdu podaním z 22. februára 2006, ktorá uvádza podrobný prehľad úkonov v danej veci a poukazuje na to, že už odo dňa podania návrhu na výkon rozhodnutia existovala prekážka, pre ktorú okresný súd nemohol vôbec konať s poukazom na ustanovenie § 15c ods. 8 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnom podniku“), t. j. výkon rozhodnutia, exekúcia sa prerušuje vstupom štátneho podniku do likvidácie. Od 1. septembra 2005 platí zákon č. 341/2005 Z. z., v zmysle ktorého výkon rozhodnutia súd vedie iba o výchove maloletých detí. O tejto skutočnosti okresný súd oprávnených písomne poučil. Sťažnosť je podľa predsedníčky okresného súdu nedôvodná a žiada o jej neprijatie.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy všeobecné súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 15c ods. 8 zákona o štátnom podniku konanie podľa osobitných predpisov¹³⁾ sa prerušuje vstupom podniku do likvidácie. Poznámka pod čiarou č. 13 znie: „13) Napríklad zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1996 Z. z. Colný zákon, zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov.“

Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zbierke zákonov“) o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale že ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, možno dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Nakoniec zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súde, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi

(napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť. Namietat' porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú totiž oprávnené len tie fyzické osoby alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné podmienky spojené s nadobudnutím a uplatňovaním takýchto práv. Z konania o ústavnej sťažnosti sú preto vylúčené také návrhy, keď sťažovateľ nespĺnil niektorú zo zákonných podmienok potrebnú pre vznik právneho vzťahu, porušenie ktorého namietal na ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 20/97).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažovatelia namietali v konaní okresného súdu zbytočné prieskumy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci štátnym orgánom sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím

sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98).

Konanie vedené na okresnom súde pôvodne pod sp. zn. 12 NcE 2/2003, v súčasnosti pod sp. zn. 10 E 286/2004, v rámci ktorého sťažovatelia namietajú zbytočné priet'ahy, možno hodnotiť ako konanie, ktoré nie je zložité po skutkovej alebo právnej stránke.

V rámci druhého kritéria (správanie účastníkov konania) ústavný súd zistil, že aj samotní účastníci konania prispeli k celkovej dĺžke konania tým, že podali nekvalifikovaný návrh na začatie konania, na opravu ktorého boli okresným súdom vyzvaní, a nereagovali na výzvu okresného súdu, aby uviedli, či trvajú na tom, aby bola vec prikázaná inému súdu.

Zo spisu okresného súdu vedeného pôvodne pod sp. zn. 12 NcE 2/2003, v súčasnosti pod sp. zn. 10 E 286/2004 ústavný súd zistil, že boli vykonané tieto úkony:

Dňa 20. februára 2003 bol podaný návrh na súdny výkon rozhodnutia pod sp. zn. 12 NcE 2/2003 – rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 359/95-158 z 21. októbra 1998.

Dňa 27. februára 2003 bol daný pokyn kancelárii na pripojenie spisov sp. zn. 8 C 359/95 a sp. zn. Nc 1256/00.

Dňa 20. októbra 2003 okresný súd uznesením uložil oprávneným povinnosť na odstránenie chýb návrhu.

Dňa 28. októbra 2003 oprávnení urgovali, aby okresný súd konal vo veci. Zároveň vzniesli námietku zaujatosti.

Dňa 28. novembra 2003 bol daný pokyn kancelárii na predloženie spisu na vyjadrenie sudcom okresného súdu, aby sa vyjadrili, či sa cítia zaujatí.

Dňa 21. decembra 2003 bol okresnému súdu doručený opravený návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Dňa 13. januára 2004 bol daný pokyn kancelárii na predloženie veci krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Dňa 9. februára 2004 okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Dňa 12. februára 2004 krajský súd rozhodol, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci.

Dňa 1. marca 2004 sa spis vrátil okresnému súdu.

Dňa 11. marca 2004 okresný súd vyzval oprávnených, aby uviedli, či navrhujú, aby bola daná právna vec prikázaná inému súdu na prejednanie a rozhodnutie.

Dňa 15. októbra 2004 bol daný pokyn na prevedenie spisu do registra E.

Dňa 7. januára 2005 okresný súd dožiadal Okresný súd Bratislava II o vypočutie oprávneného v 1. a 2. rade ohľadom skutočnosti, či trvajú na tom, aby bola vec postúpená na rozhodnutie inému súdu.

Dňa 26. januára 2005 bol spis doručený Okresnému súdu Bratislava II pod sp. zn. Cd 25/05.

Dňa 28. januára 2005 Okresný súd Bratislava II predvolal oprávnených v 1. a 2. rade na výsluch 17. februára 2005.

Dňa 17. februára 2005 Okresný súd Bratislava II predvolal oprávneného v 2. rade na výsluch 2. marca 2005.

Dňa 17. februára 2005 bol vykonaný výsluch oprávnenej v 1. rade.

Dňa 11. marca 2005 Okresný súd Bratislava II opäť predvolal oprávneného v 2. rade na výsluch 30. marca 2005.

Dňa 30. marca 2005 Okresný súd Bratislava II vykonal výsluch oprávneného v 2. rade.

Dňa 6. apríla 2005 bol spis vrátený okresnému súdu.

Z 5. mája 2005 sa v spise nachádza úradný záznam, v ktorom sa uvádza, že je potrebné spis predložiť sudcovi na posúdenie, či je možné pokračovať vo výkone rozhodnutia s ohľadom na to, že podľa § 15c ods. 8 zákona o štátnom podniku sa uvedené konania prerušujú vstupom podniku do likvidácie [v poznámke pod čiarou je uvedené len

konanie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), nie je tam uvedené podľa Občianskeho súdneho poriadku].

Z 13. mája 2005 sa v spise nachádza úradný záznam, že návrh na výkon rozhodnutia by mal byť zastavený, pretože nariadenie výkonu rozhodnutia by bolo zásahom do konania likvidátora.

Dňa 12. júla 2005 okresný súd požiadal likvidátora povinného na podanie správy o priebehu likvidácie povinného.

Dňa 14. septembra 2005 okresný súd oznámil oprávnenému v 1. a 2. rade, že 1. septembra 2005 nadobudla účinnosť novela Občianskeho súdneho poriadku č. 341/2005 Z. z. Táto novela priniesla odstránenie dualizmu pri realizácii rozhodnutí núteným výkonom. V dôsledku toho na súdoch ostal len výkon rozhodnutí, ktorý súvisí s výchovou maloletých detí a výkon rozhodnutia realizovaný Justičnou pokladnicou podľa osobitného predpisu, teda vo výkone rozhodnutia, o ktorý oprávnení požiadali, súd nemôže pokračovať. Po 1. septembri 2005 exekúcie uskutočňuje len exekútor podľa Exekučného poriadku. Ak oprávnení trvajú na pokračovaní vo výkone rozhodnutia, je potrebné v zmysle vyššie uvedenej novely Občianskeho súdneho poriadku, aby oprávnení v lehote do 6 mesiacov od účinnosti novely, ktorú nadobudla 1. septembra 2005, podali návrh na výkon exekúcie u zvoleného exekútora podľa Exekučného poriadku, a v tej istej lehote je potrebné oznámiť podanie návrhu na výkon exekúcie súdu, ktorý viedol výkon rozhodnutia. Ak v tejto lehote oprávnení neoznámia súdu, že podali návrh na vykonanie exekúcie, súd konanie o výkon rozhodnutia zastaví a nebude oprávneným priznaná náhrada trov konania. Proti tomuto uzneseniu nebude prípustný opravný prostriedok.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu vedeného pôvodne pod sp. zn. 12 NcE 2/2003, v súčasnosti pod sp. zn. 10 E 286/2004 zistil, že konaním okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože podľa § 15c ods. 8 zákona o štátnom podniku konanie podľa osobitných predpisov sa prerušuje vstupom štátneho podniku do likvidácie. V poznámke

pod čiarou č. 13 sa príkladmo (demonštratívne) uvádzajú „konania podľa osobitného predpisu“, ktorým je napríklad Exekučný poriadok, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1996 Z. z. Colný zákon, zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov. Teda prerušuje sa exekúcia vykonávaná súdnym exekútorom, colná exekúcia, daňová exekúcia. Tieto sú však uvedené v poznámke pod čiarou č. 13 iba príkladmo. Nie je tu síce výslovne uvedený výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku, avšak z povahy veci pri použití per analogiam legis vyplýva, že sa prerušuje aj výkon rozhodnutia podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pretože konanie o výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku je svojou podstatou a cieľom obdobné konanie v porovnaní s colnou exekúciou, súdnou exekúciou a daňovou exekúciou.

Z § 15c ods. 2 písm. a) zákona o štátnom podniku vyplýva, že veritelia podniku a iné osoby a orgány, ktoré sú vstupom podniku do likvidácie dotknuté, si majú prihlásiť svoje pohľadávky alebo iné práva v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 90 dní od vstupu podniku do likvidácie, inak tieto práva zanikajú. Z § 15c ods. 2 písm. g) zákona o štátnom podniku vyplýva, že likvidátor štátneho podniku má v rámci likvidácie vyporiadať prihlásené pohľadávky a záväzky podniku. To, že má vyporiadať iba prihlásené záväzky a pohľadávky vyplýva z § 15c ods. 2 písm. a), keďže je tu *expresis verbis* uvedené, že sa pohľadávky majú prihlásiť v lehote, inak zanikajú. Z toho je zrejmé, že postup sťažovateľov, ktorí dali návrh na súdny výkon rozhodnutia nebol správny, bol v rozpore so zákonom o štátnom podniku, keďže podľa tohto zákona sa výkon rozhodnutia prerušuje. Ale správne sa pohľadávky priznané vykonateľným exekučným titulom mali prihlásiť u likvidátora štátneho podniku, ktorý by ich potom bol povinný uspokojiť podľa § 15c ods. 2 písm. g) zákona o štátnom podniku. Sťažovatelia pri uplatnení svojej pohľadávky nepostupovali v súlade so zákonom o štátnom podniku. Keďže všetky konania o výkon rozhodnutia, daňové exekúcie, exekúcie podľa Exekučného poriadku a colné exekúcie sa priamo zo zákona (*ex lege*) prerušili vstupom podniku do likvidácie, priesťahy v konaní okresného súdu z toho dôvodu nemohli vzniknúť. Z obchodného registra vyplýva, že P., š. p. v likvidácii, vstúpil do likvidácie 1. novembra 1991. K dĺžke konania prispeli aj samotní sťažovatelia, ktorí podali

nekvalifikovaný návrh na výkon rozhodnutia, ktorý bol zaradený do registra nejasných podaní „NcE.“ Podľa § 2 zákona o zbierke zákonov platí nevyvrátiteľná právna domnienka o znalosti právnych predpisov uverejnených v Zbierke zákonov. Zákon o štátnom podniku bol v Zbierke zákonov publikovaný pod č. 111/1990 Zb. v znení neskorších predpisov. Teda dňom uverejnenia v Zbierke zákonov sa podľa § 2 zákona o zbierke zákonov zákon o štátnom podniku stal známym každému, koho sa týka. Neznalosť tohto zákona (zákona o štátnom podniku) sťažovateľov neospravedlňuje. Preto nemôžu svoju chybu (nemali podať návrh na súdny výkon rozhodnutia, ale pohľadávku prihlásiť u likvidátora štátneho podniku) pripisovať okresnému súdu. Teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo.

Sťažovatelia namietali aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, avšak neuviedli konkrétne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali porušeniu týchto práv, naopak, skutkové tvrdenia uvedené v sťažnosti a predložené dôkazy svedčia o tom, že sťažovateľom išlo o namietanie zbytočných prietáhov v konaní, resp. konanie v primeranej lehote. Sťažovateľom nebolo odopreté právo na prístup k súdu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Práve naopak, sťažovatelia podali na okresný súd nekvalifikovaný návrh (na okresnom súde bol zaregistrovaný v registri nejasných podaní „NcE“), pričom si namiesto toho mali v súlade so zákonom o štátnom podniku prihlásiť svoje pohľadávky priamo u likvidátora štátneho podniku. Dňa 14. septembra 2005 okresný súd oznámil oprávneným, že 1. septembra 2005 nadobudla účinnosť novela Občianskeho súdneho poriadku pod č. 341/2005 Z. z. V zmysle vyššie uvedenej novely Občianskeho súdneho poriadku je potrebné, aby oprávnení v lehote do 6 mesiacov od účinnosti novely podali návrh na výkon exekúcie u zvoleného exekútora podľa Exekučného poriadku, a v tej istej lehote je potrebné oznámiť podanie návrhu na výkon exekúcie súdu, ktorý viedol výkon rozhodnutia. Ak v tejto lehote oprávnení neoznámia súdu, že podali návrh na vykonanie exekúcie, súd konanie o výkon rozhodnutia zastaví. V spise okresného súdu sa nenachádza údaj o tom, či oprávnení podali alebo nie návrh na výkon exekúcie. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd tým, že nekonal vo veci, zmaril vymožitelnosť pohľadávky sťažovateľov. Uvedené tvrdenie nezodpovedá skutočnosti, pretože sťažovatelia nemali podať návrh na výkon rozhodnutia, ale mali si svoju pohľadávku prihlásiť

u likvidátora štátneho podniku v súlade so zákonom o štátnom podniku. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na súdnu ochranu v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy nedošlo. Teda sťažnosť sťažovateľov je v celom rozsahu zjavne neopodstatnená.

Na základe vyššie uvedeného ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006